

ת"פ 21031/09/11 - מדינת ישראל נגד ראמי עודה, מג'די עודה

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופט משה יועד הכהן

ת"פ 21031-09-11 מדינת ישראל נ' עודה(עציר) ואח'
ת"פ 24074-10-11 מדינת ישראל נ' אלעזאזמה(עציר)

לפני המאשימה
כב' השופט משה יועד הכהן
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד נועה ספיר
נגד הנאשמים
1. ראמי עודה (עציר)
2. מג'די עודה ע"י ב"כ עו"ד רמי עותמאן

החלטה

1. שני הנאשמים, שהם אחים, הורשעו במסגרת הסדרי טיעון שנעשו עימם, בשורת עבירות ובהן עבירות סמים.
2. הנאשם 2 (להלן: מג'די) הורשע ביום 6.1.13, בין היתר, בעבירה של ניסיון לסחר בסם מסוכן, עבירה לפי סעיפים 19+13 א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג - 1983, (להלן: "הפקודה"), בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין תשל"ז - 1977, (להלן: "החוק").
3. בגדר הסדר הטיעון בעניינו, שכלל הסכמה לעניין העונש, נדון נאשם זה ל-20 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו ולמאסרים על תנאי.
4. הנאשם 1 (להלן: ראמי) הורשע אף הוא במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן, בין היתר בשלוש עבירות של סחר בסם מסוכן, לפי סעיפים 13, בצירוף 19(א) לפקודה ובארבע עבירות של ניסיון לסחר בסם מסוכן לפי סעיף 13, בצירוף סעיף 19 א לפקודה ובצירוף סעיף 25 לחוק. על ראמי, שבעניינו לא הושג הסדר לעניין העונש, נגזרו 72 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות בהן הורשע וזאת לצד הפעלת עונש מאסר על תנאי של ששה חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו, במצטבר לאותו עונש. כך שבסך הכל נגזרו עליו 78 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו וכן מאסרים על תנאי.
5. אין חולק, כי בביתם של מג'די וראמי בשכונת סילוואן, נמצא סכום כסף של 50,700 ₪, אותו מבקשת המאשימה לחלט לפי סעיף 36 א (ב) לפקודה וכן לפי סעיף 39 (ב) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר

וחיפוש [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969), (להלן: "הפסד"פ"). סוכם בין הצדדים כי הדיון בעניין החילוט יתקיים בנפרד, לאחר מתן גזר הדין. ב"כ הצדדים הגישו סיכומים בכתב בעניין וכעת ובאיחור מה, בשל העומס המוטל על בית המשפט, הגיעה עת ההכרעה.

6. המאשימה בסיכומיה טוענת, כי מאחר ומג'די וראמי הורשעו בעבירה של עסקה בסמים, לפי הגדרתה בפקודה, הוכח כי שניהם הפיקו או היו אמורים להפיק רווח מאותן עבירות, כנדרש על פי סעיף 36א (ב) לפקודה. לכן, יש מקום לחלט את אותו סכום כסף. המאשימה טוענת עוד, כי מאחר שאותו סכום כסף נתפס בביתם של הנאשמים, הוא עונה על הדרישה הקבועה בסעיף 31 (6) לפקודה, המכונה "חזקת הרכוש". בנוסף, טוענת המאשימה כי על פי הדין ניתן לחלט רכוש שהופק בעבירה כלשהי של עסקת סם ולא בהכרח בגין העבירה נשוא ההרשעה.

7. המאשימה גם מפנה לעובדה שבית המשפט, בהחלטה נפרדת, הורה לחלט את רכבו של הנאשם 3, בהאא זייתון, שתפקידו הסתכם בבלדרות ואף נקבע כי הוא קיבל סכומי כסף נמוכים בעד שירותיו. בעניין זה היא טוענת, כי ההחלטה בעניינם של ראמי ומג'די היא בבחינת קל וחומר לעומת נסיבותיו של נאשם 3.

8. בנוסף, מבקשת המאשימה לחלט את אותו סכום כסף גם מכוח סעיף 39 (ב) לפסד"פ.

9. בא כוחם של ראמי ומג'די, עו"ד עות'מן (להלן גם: "ב"כ הנאשמים"), טוען כי סכום הכסף שנמצא בביתם של הנאשמים, הינו כסף השייך למג'די, הגיע לידי בעקבות עבודה קשה וחוקית ונועד לממן את חתונתו, אשר תוכננה למועד הסמוך לתחילת הפרשה. עוד לדבריו, מג'די לא הורשע בעבירה של סחר בסמים או סחר בנשק, אלא רק בעבירה של ניסיון לסחר בסמים ולא הוכרז בבית המשפט כ"סוחר סמים" כנדרש. בעניין זה הוא מוסיף וטוען, כי על התביעה מוטל היה הנטל להוכיח כי הכסף שנתפס הינו רכשו של ראמי, והיא לא עמדה בנטל זה.

10. בא כוח הנאשמים גם טוען, כי לא הוכח שהכספים שנמצאו בדירה ואשר לטענתו שייכים למג'די, שימשו כאמצעי לביצוע העבירה או כשכר של עבירה או כתוצאה ממנה, כנדרש בחלופות של סעיף 36א (א) לפקודה. בעניין זה הוא מוסיף, כי על פי הדין, על אף שסעיף 36א (ב) מתייחס לרכוש שהתקבל בעסקת סמים כלשהי, סמכות החילוט הקבועה בסעיף 36א (א), מוגבלת לעבירה נשוא ההרשעה.

11. עוד טוען עו"ד עות'מן, כי לפי סעיף 36א(ב) לפקודה, נדרשת קביעה פוזיטיבית שהנאשם הינו "סוחר סמים" כתנאי להפעלת סמכות החילוט. לטענתו, לא ניתן להכריז על נאשם כעל "סוחר סמים" במסגרת הטיעונים לעונש. לא זו אף זו, לא ניתן לקבוע כי מג'די הינו סוחר סמים, מאחר ולא התקיימו בעניינו התנאים הדרושים לצורך הקביעה האמורה. זאת בין היתר משום שלא הורשע בעבירה של עסקת סמים ולא הוכח לבית המשפט כי הפיק רווח מעסקה כזו או שאמור היה להפיק ממנה רווח.

12. ב"כ הנאשמים מוסיף כי סעיף 31 (6) לפקודה אכן קובע חזקה בדבר הרכוש של נאשם בסחר בסמים, של בן זוגו או של ילדו בטרם מלאו לו 21. אולם, לטענתו הרכוש שנמצא בבית הנאשמים אינו רכושו של מג'די אלא של ראמי הגר עמו והימצאותו שם אינה אלא תוצאה של צירוף מקרים הנובע מהעובדה ששניהם מתגוררים יחד. בנוסף, נטען כי המאשימה לא הוכיחה במידה הנדרשת את החלופה השנייה של "חזקת הרכוש" ולא הצביעה על כך שמג'די העביר את הכספים לאחר ללא תמורה.

13. באשר לבקשה החילונית לחלט את הכסף מכוח סעיף 39 (ב) לפסד"פ, טוען ב"כ הנאשמים כי הרכוש שחילוטו מתבקש, הינו כסף שהושג בתמורה למשלח יד חוקי ולכן אין הוא נופל בגדר שכר בעד ביצוע עבירה, או אמצעי לביצוע עבירה כנדרש על פי הסעיף. לאור האמור, עתר לדחות את הבקשה ולחילופין להשתמש בסמכותו על פי סעיף 36 (א) (ד) לפקודה, להעביר את הדיון לבית המשפט האזרחי, כדי ששאלת חילוט רכושו של מג'די, שלטענתו לא הורשע בביצוע עבירה של סמים, תידון במסגרת הליך אזרחי מתאים.

דין והכרעה

14. טענת הסף הראשונה של ההגנה הינה כי יש לדחות את בקשת התביעה להכריז על ראמי ועל מג'די כעל סוחרי סמים לפי סעיף 36א(ב) לפקודה, שכן הבקשה בעניין הוגשה במסגרת הטיועונים לעונש, לאחר שכבר ניתנה הכרעת הדין. טענה דומה לעניין עיתוי ההכרזה נדונה ונדחתה בת"פ (ת"א) 40182/05 **מדינת ישראל נ' מטיס ליאור** (29.12.2005) על ידי כבוד השופט אורי שהם, בשבתו אז בבית המשפט המחוזי. על פי קביעתו, ההכרזה לפיה נאשם הינו סוחר סמים איננה חלק אינהרנטי של הכרעת הדין, כי אם נספחת לה ופרשנות תכליתית של סעיף החוק אינה שמה את הדגש על האכסניה בה אמורה להופיע ההכרזה, אלא על מניעת הפתעה מבחינתו של הנאשם ומתן אפשרות סבירה להתגונן ולהגיב כראוי על אותה בקשה. לפיכך, קיבל את בקשת המאשימה לתקן את הכרעת הדין באותו מקרה לאחר נתינתה ולפני מתן גזר הדין ולהכריז על הנאשם שם כעל סוחר סמים. עמדה זו אושרה על ידי בית המשפט העליון בע"פ 170/07 **מטיס נ' מדינת ישראל** (19.11.2007) (להלן גם - **עניין מטיס**). עתירה לדין נוסף באותו פסק דין נדחתה בהמשך על ידי כב' הנשיאה דאז ד' ביניש בדנ"פ 10402/07 **מטיס נ' מדינת ישראל** (29.01.2008). במסגרת הערעור בבית המשפט העליון נקבע, כי הפן המהותי בהכרזה, ככל שהדבר אמור בהיבט הכרונוולוגי, מצוי בכך שהיא ממוקמת בין הכרעת הדין לגזר הדין וכי מהלך הדברים הנכון הינו הרשעה, הכרזה כסוחר סמים, ענישה והוראה על החילוט כחלק מגזר הדין. אותו "תרשים זרימה" נשמר כאשר ניתנה החלטה באותו תיק בין מתן הכרעת הדין לבין מתן גזר הדין. עוד יוער, כי באותה פרשה התבקשה והתקבלה גם בקשת המאשימה לתקן את כתב האישום לאחר מתן הכרעת הדין, ולהוסיף את פרטי סכום הכסף שחילוטו התבקש שם, ונקבע כי הנאשם היה ער לאותה כוונה גם לפני תיקון כתב האישום.

15. בענייננו, אין חולק כי עתירת המאשימה להכריז על הנאשמים כעל סוחרי סמים וכן על חילוטו של סכום הכסף בו מדובר, נכללה הן בכתב האישום המקורי והן בכתבי האישום המתוקנים בהם הודו במסגרת

הסדר טיעון. מכאן, שהנאשמים לא הופתעו מעתירת המאשימה בשלב זה. לא זו אף זו, בענייננו הדין בסוגיה ממוקם אמנם כרונולוגית לאחר מתן גזר הדין, אך זאת בהתבסס על הסכמת הצדדים מראש, ומכאן שהוא עומד באותו "תרשים זרימה" שנקבע בפרשת מטיס.

16. באשר לפן המהותי של העתירה, נדרש לצורך ההכרזה על נאשם כעל "סוחר סמים", כי הוא הורשע "בעבירה של עסקת סמים". עוד נדרש, כי יוכח לבית המשפט שהנאשם "הפיק רווח מהעבירה של עסקת סמים או שאמור היה להפיק רווח מעבירה כאמור". באשר לדרישה הראשונה, אין חולק כי ראמי הורשע על פי הודאתו בשלוש עבירות של סחר בסם מסוכן ובארבע עבירות של ניסיון לסחר בסם מסוכן. מג'די הורשע בעבירה אחת של ניסיון לסחר בסם מסוכן. סעיף 1 לפקודה מגדיר "עבירה של עסקת סמים", כעבירה שהעונש לצידה הוא 20 שנות מאסר או יותר. תנאי זה מתקיים בענייננו הן לגבי ראמי והן לגבי מג'די.

17. באשר לתנאי הנוסף של הפקת הרווח או של פוטנציאל להפקת הרווח, בענייננו של ראמי עולה במפורש מעובדות האישומים השני, השלישי, הרביעי, החמישי והשביעי של כתב האישום המתוקן בשיטת בענייננו, בהן הודה, כי מדובר בעבירות מובהקות של סחר בסם, מהן הפיק או אמור היה להפיק רווח כספי, במישרין או בעקיפין. גם בענייננו של מג'די, עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה במסגרת האישום השביעי, מלמדות על כוונה לרכוש סם מסוג חשיש בכמות מסחרית מנאשם 6 תמורת כסף, ולא נטען כי מדובר ברכישת סם לצריכה עצמית. אותן עובדות מלמדות, כי מג'די ביקש, לפחות באופן פוטנציאלי, לסחור באותן כמויות סם, ולהפיק מכך רווחים כתוצאה מביצוע עסקה או עסקות סמים. בעניין זה, עצם ההתמקחות בין מג'די לבין הנאשם 6 לגבי סוגי סם החשיש שיסופק למג'די, המחיר והכמות שתסופק, וכן דרישתו של מג'די שהמחיר יהיה 16 אלף ₪ ליחידת סם, ועמדתו של הנאשם 6 כי רק במידה ומג'די ירכוש 18 יחידות, זה יהיה המחיר, מקימות תשתית מספקת המעבירה את נטל הבאת הראיות, אם לא את נטל השכנוע, אל שכמו של מג'די. האחרון היה צריך להסביר לאילו מטרות נועד הסם שעל רכישתו נשא ונתן עם נאשם 6 ומהו מקורם של הכספים שהציע תמורתו ולהבהיר מדוע, מה שנחזה להיות שלב ראשון בדרך להפצת סם, תוך גריפת רווחים נאים מצידו, איננו למעשה כזה. משלא עשה כן, המסקנה הלכאורית, שמטרת העבירה המתוכננת היתה השגת רווח כספי כתוצאה מעסקת סמים, הופכת להיות גם המסקנה הסופית, והיא עומדת בקריטריון הנדרש של למעלה מספק סביר (ראו והשוו: ע"פ 170/07 מטיס הנ"ל, בפסקה 10). לא זו אף זו, באותו עניין נקבע, כי הרווח שמדובר בו אינו חייב להיות רווח ממוני מידי, וגם מעשה שנועד לבצר את מעמדו של פלוני בעולם הסמים וכיו"ב - רווח ייקרא.

18. מכאן, שהמאשימה הוכיחה לגבי שני הנאשמים את התנאים להכרזתם כ"סוחר סמים". הפועל היוצא של ההכרזה הינו ההוראה הקטגורית של סעיף 36א(ב), לפיה בית המשפט שהכריז על נאשם כעל "סוחר סמים" **"יצווה בגזר הדין כי בנוסף לכל עונש יחולט לאוצר המדינה כל רכוש של הנידון שהושג בעסקת סמים בעבירה של עסקת סמים, אלא אם כן סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט"**. הוראה זו משלימה את ההוראה המצויה בסעיף 36א(א), שבה נקבע:

"(א) הורשע אדם בעבירה של עסקת סמים יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי בנוסף לכל עונש יחולט לאוצר המדינה כל רכוש שהוא -

(1) רכוש ששימש או נועד לשמש כאמצעי לביצוע העבירה או ששימש או נועד לשמש כדי לאפשר את ביצוע העבירה;
(2) רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה, או שיועד לכך".

19. בעניין **מטיס** גם נאמר, כי לא יכול להיות ספק בכך שסעיף קטן (ב) של סעיף 36א "התכוון להרחיב ולהוסיף לעניין היקף הרכוש שיחולט כאשר מדובר בסוחר סמים. לגבי זה האחרון אין מדובר רק ברכוש שהקשר בינו לבין האחרון הוא קשר ישיר: שימש כאמצעי לביצוע העבירה או נועד לשמש כדי לאפשר את ביצוע העבירה (סעיף 36א(א) (1)) או הושג במישרין או בעקיפין כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה או שיועד לכך (סעיף 36א(א)(2)). הדרישה באשר לרכוש שאותו מבקשים לעניין 'סוחר סמים' הינה כי הרכוש הושג בעבירה של עסקת סמים" (שם, שם).

20. התשובה לשאלה מהו רכוש שהושג בעבירה של עסקת סמים מצויה בחזקה שבסעיף 31(6)(א) לפקודה, לפיו:

"(6) קבע בית המשפט לפי סעיף 36א(ב) שנידון הוא סוחר סמים -
(א) כל רכוש של אדם כאמור, ורכוש של בן זוגו ושל ילדיו אשר טרם מלאו להם עשרים ואחת שנים, וכן רכוש של אדם אחר שהנידון מימן את רכישתו או העבירו לאותו אדם ללא תמורה, ייראה כרכוש של הנידון שהושג בעבירה של עסקת סמים, אלא אם כן הוכיח הנידון אחד מאלה:
(אא) האמצעים להשגת הרכוש היו חוקיים;
(בב) הרכוש הגיע לידי או לידי בעליו לא מאוחר משמונה שנים שקדמו ליום הגשת כתב האישום בשל העבירה שעליה נדון;
(ב) כל רכוש שנמצא בחזקתו או בחשבונו של הנידון ייראה כרכוש שלו אלא אם כן הוכיח שהרכוש הוא של זולתו, שאינו אחד האנשים המפורטים בפסקה (א)".

כנקבע על ידי בית המשפט העליון בעניין **מטיס**: "הגדרה בסעיף 6 היא רחבה, גורפת וכונסת תחת כנפיה למעשה את כל רכושו של העבריין, תוך ניסיון למנוע גם את האפשרות של "הברחת רכוש" לבני משפחה קרובים או אנשים אחרים. הגדרה רחבה וגורפת זו היא חלק מהתפיסה שעמדה בבסיס תיקון סעיף 36 כולו כאשר הדגש הוא על פגיעה כלכלית בעברייני הסמים, שתשמש חוד החנית במלחמה בנגע הסמים" (שם, שם).

21. סעיף 36 האמור יוצר חזקה המעבירה את הנטל הטקטי על שכמו של הנאשם להוכיח, כי האמצעים להשגת הרכוש שנתפס בחזקתו היו חוקיים, או כי הרכוש הגיע לידי לא מאוחר משמונה שנים לפני יום הגשת כתב האישום בשל העבירה הנדונה, או כי מדובר ברכוש של אדם אחר שאינו נזכר בפסקה (א). בעניינו, סכום הכסף המדובר נמצא בבית שבו התגוררו ראמי ומג'די יחד עם בני משפחה אחרים. הטענה היחידה העולה כיום מפיהם היא, כי מדובר בסכום כסף השייך בלעדית למג'די ושאותו השיג מג'די בעבודה "כשרה", לצורך מימון חתונתו המתוכננת. ודוק, אין המדובר בטענה כי הכסף שייך לאדם אחר זולת מג'די וגם אין טענה כי מדובר בכסף "עתיק יומין", שהגיע לידי ראמי או לידי מג'די למעלה משמונה שנים לפני הגשת כתב האישום.

22. בענין הנטל הנדרש להוכחת הטענה נקבע, כי התביעה יוצאת ידי חובתה מכוח הכרזתו של נאשם כסוכן סמים. מכאן ואילך, הנטל הוא על הנאשם לסתור את העולה מהחזקה, כאשר רמת הוודאות הנדרשת ממנו, היא הטיית מאזן ההסתברויות לטובתו ואין הוא יוצא ידי חובה על ידי הקמת ספק בלבד. (עניין **מטיס**, בפיסקה 11 וכן ע"פ 7598/95 **בן שטרית נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (2) 385, 410-411). במקרה דנן, הנאשמים אף לא החלו בהרמת הנטל, שכן הטענה שהעלו היא טענה סתמית וכללית שנמסרה לראשונה מפי בא כוחם במסגרת סיכומי, לפיה הסכום המדובר הינו כסף ששייך למג'די ואשר הגיע לידי בעקבות עבודה קשה וחוקית ונועד לממן את חתונתו, כמתואר לעיל. לא מאג'די ולא ראמי מסרו עדות בעניין זה, כפי שיכלו לעשות. מעבר לכך, לא הוצגו לבית המשפט ראיות אחרות כלשהן לגבי זיקתו הייחודית של הכסף למג'די או לגבי אותה עבודה "קשה וחוקית" שבה עבד מאג'די ואשר לטענת בא כוחו היא המקור הבלעדי לכסף. בין היתר לא הוצגה עדות של המעסיק, לא הוצגו תלושי משכורת ולא הוצגה ראיה ממקור אחר כלשהו לגבי מקום העבודה, טיבה, משכה וגובה השכר שהתקבל עבורה. גם לא הוצגה ראיה עצמאית לגבי החתונה המתוכננת ומועדה. בנסיבות אלה, לא הורם הנטל הנדרש בעניין ע"י ראמי ומג'די במאזן ההסתברויות כנדרש ואף לא ברמת הספק.

23. בנסיבות אלה, כאשר הגרסה העובדתית היחידה למקור הכסף ולזיקתו הבלעדית למג'די לא הוכחה ברמה הנדרשת ולא נטען כי הכסף שייך לאדם אחר במשפחה, קמה חזקה שלא נסתרה, כי סכום הכסף שנמצא בביתם של הנאשמים שהוכרזו כ"סוחרים סמים" הוא רכוש שהושג על ידי שניהם בזיקה לעבירה או לעבירות של עסקת סמים, כאשר אין צורך להוכיח כי מדובר באותה עסקה או באותן עסקאות ספציפיות המיוחסות להם בכתב האישום (י' קדמי, על פקודת הסמים המסוכנים, הדין בראי הפסיקה, מהדורה מעודכנת תשנ"ז-1997, בעמ' 234)

24. יצוין, כי שני הנאשמים לא טענו לסייג הקבוע בסעיף 36 לפקודה, לפיו אין לצוות על חילוט רכוש, לפי סעיפים 36 ו-36ב, "אלא אם נוכח בית המשפט שלבעל הרכוש שיחולט ולבני משפחתו הגרים עימו יהיו אמצעי מחיה סבירים ומקום מגורים סביר". אכן, יש פנים לדיעה, כי גם אם הצדדים אינם מעלים את הטענה, על בית המשפט להתייחס אליה ולומר את דברו. אולם, נקבע, כי ברירת המחדל היא, כי לנאשם שכנגדו מבוקש חילוט יש אמצעי מחיה סבירים ומקום מגורים סביר שאינם תלויים ברכוש שחילוטו עומד על הפרק. (ראו, עניין **מטיס**, בפסקה 12). אומנם, השאלה על מי מוטל נטל ההוכחה בעניין זה אינה נקיה מספקות ובית המשפט בעניין מטיס קבע, כי הנטל מוטל בסופו של יום על התביעה וספק יופעל לטובת הנידון. יחד עם זאת נקבע, כי מדובר ב"נטל רדום", עד אשר יעיר אותו הנידון (בענייננו הנאשמים) מתרדמתו. עוד נקבע, כי אמצעי מחיה סבירים ומקום מגורים סביר מייצגים את תמצית קיומו של אדם וחזקה עליו, כי כל ניסיון לפגוע בהם יזכה לתגובה מיידית והולמת שתבטא בהבאת השגותיו וטענותיו בפני בית המשפט. במקרה דנן, ראמי טוען שאין לו זיקה לכסף, כך שאינו יכול לטעון בנשימה אחת לפגיעה באמצעי הקיום שלו או של בני משפחתו כתוצאה מחילוטו. לעומתו טוען מאג'די, שמדובר בסכום כסף שנועד למימון חתונתו המתוכננת. לטעמי, גם אם היה מוכיח עובדתית טענה זו ברמה הראייתית הנדרשת והדבר לא נעשה, אין המדובר ב"אמצעי קיום סביר" שאליו מתייחס הסייג.

25. בנסיבות האמורות בקשת המאשימה מתקבל, הנאשמים מוכרזים כ"סוחרי סמים" וסכום הכסף של ₪ 50,700 שנקבע לעיל, כי הושג על ידם בגין עבירה או עבירות סמים יחולט בדרך הקבועה בסעיף 36 לפקודה. בנסיבות אלה אין צורך לדון בעתירה החילונית של המאשימה להורות על חילוט הסכום מכוח סעיף 39(ב) לפסד"פ.

26. מאחר שהחלטה זו מהווה בהסכמת הצדדים חלק מגזר הדין, נתונה לצדדים זכות ערעור עליה לבית המשפט העליון, בתוך 45 יום מהיום.

27. **על פי הסכמת הצדדים, תעביר המזכירות את העתק ההחלטה לבאי כוח הצדדים בדואר.**

28. בשל מתן ההחלטה בדרך זו, אני מעכב את הביצוע למשך 45 יום מהיום, כדי לאפשר לנאשמים, ראמי ומאג'די לשקול הגשת ערעור עליה לבית המשפט העליון ובמידה ויוגש ערעור כאמור, אני מעכב את הביצוע עד למתן החלטה בערעור על ידי בית המשפט העליון.

ניתנה היום, כ"ה אב תשע"ד, 21 אוגוסט 2014, בהעדר

הצדדים.

עמוד 7

